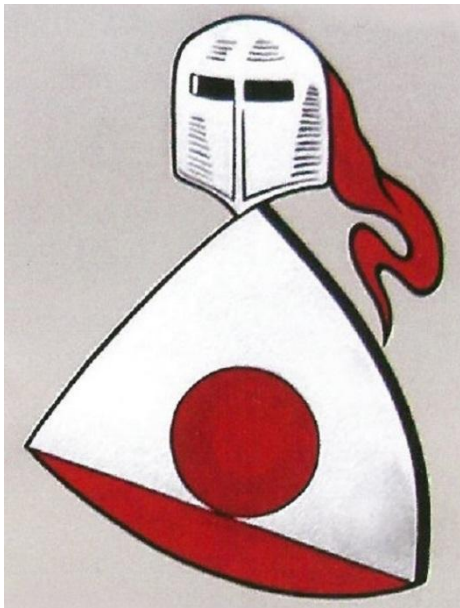


KDO JE KDO NA OTOKU

Gorica, Nova vas pri Lescah, Vrbnje, Spodnji Otok, Zgornji Otok

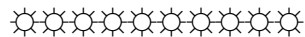


Grb Otoških – Otok
Vir: Stara Radovljica -
risba Jure Sinobad

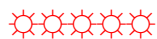
Op.: Objavljeno z dovoljenjem avtorja!



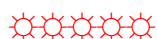
Grb Goriških – Gorica
Vir: Stara Radovljica -
risba Jure Sinobad



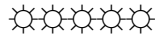
Arh Viktor (Spodnji Otok, 21. 12. 1932). Lesnoindustrijski strokovnjak. Rojen Gabrijelu Arh in Ljudmili, roj. Tonejc na Spodnjem Otoku št. 5. Opravil je magisterij iz ekonomike lesarstva na Biotehnični fakulteti v Ljubljani. Delal je v razvojnem oddelku podjetja Meblo v Novi Gorici, od leta 1973 je bil pomočnik generalnega direktorja. Kot predstavnik jugoslovanske pohištvne industrije v Evropskem združenju pohištvne industrije je organiziral njegova kongresa v Ljubljani (1974) in Dubrovniku (1979). Strokovne članke objavlja predvsem v reviji *Les*.
Vir: Jure Sinobad (Dežela)



Artelj Ivan (Gorica – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / **Vir: Spomenik padlim v Mošnjah**



Artelj Lovrenc (Gorica – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / **Vir: Spomenik padlim v Mošnjah**

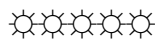


Avsenik Anton (Vrbnje). Tesarski mojster.



Oglas Anton Avsenik, 1929-41

Vir: DAR



Avsenik Ivan (Vrbnje, 28. 4. 1899 – Cleveland, 29. 2. 1972). Gospodarstvenik, protirevolucionar. Rodil se je v Vrbnjah očetu kamnoseku Antonu Avseniku (1858-1925) in materi gospodinji Neži Kristan (1860-1938). Po končani osnovni šoli v Mošnjah je Ivan Avsenek je končal gimnazijo v Kranju in Ljubljani, trgovsko akademijo na pa Dunaju leta 1910. Po končani šoli je vstopil v službo Jadranske banke v Trstu, kjer je ostal le eno leto. Leta 1911 je odšel v Rostov na Donu v Rusijo kot podpredsednik Mednarodne špedicijske službe. Prva svetovna vojna ga je tako zajela v Rusiji, kjer je postal civilni vojni ujetnik. Sam se je osvobodil in našel delo pri francoski tvrdki, zraven pa delal še za švicarsko podjetje. Leta 1918 se je rešil Rusije in se vrnil v Slovenijo. [Nadaljuj tipkanje.](#)

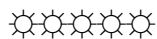
Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)

Leta 1910 je na Dunaju končal Ekspornno akademijo. V času kraljevine je bil v Jugoslaviji pomemben gospodarstvenik. Med NOB je gmotno podpiral Belo gardo, zavzemal se je za ustanovitev Slovenske legije in Slovenske zaveze. Od jeseni leta 1943 dalje je bil v Rimu, kjer je sodeloval pri Slovenskem odboru. Po vojni je ostal v tujini. Odšel je v ZDA.

Vir: gorenjci.si



Ivan Avsenek – industrialec, 1899-1972
Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar)



Balant (Walland) Jožef (Nova vas, 28. 1. 1763 – Gorica, 11. 5. 1834). Goriški nadškof, rektor ljubljanske univerze in zaslužni šolnik. Kmečki sin iz Nove vasi in poznejši nadškof v Gorici ima kot eden najpomembnejših narodnobuditeljskih duhovnikov in šolnikov velike zasluge za razvoj osnovnega, višjega in visokega šolstva in uvajanje slovenščine kot učnega jezika. Kot stolni kanonik je bil škofijski nadzornik ljudskih šol in je tako kot pred njim Linhart pospeševal ustanavljanje podeželskih šol. Vztrajno si je prizadeval za poučevanje v slovenskem jeziku in za slovenske osnovnošolske učbenike. V času francoske okupacije (1810-1813) je bil rektor univerze v Ljubljani in predavatelj pastoralne teologije, ki jo je na bogoslovni fakulteti predaval v slovenščini. Po ponovni vzpostavitvi avstrijske oblasti je bil spet licejski profesor moralke in pastoralke, ki ju je kljub opominu z Dunaja poučeval v slovenskem jeziku. Prizadeval si je za ločitev učiteljske službe od cerkveniške in za boljše triletno izobraževanje učiteljskih kandidatov v materinščini. V letih 1815-1818 je bil gubernijski svetnik za študijske in cenzurne zadeve v Trstu in v Ljubljani, kjer si je skupaj z M. Ravnikarjem prizadeval za obnovitev ukinjene teološke in pravne fakultete. Leta 1818 je skupaj z M. Ravnikarjem in F. M. Metelkom dosegel, da je slovenščina z metodiko postala predmet poklicnega izobraževanja učiteljskih kandidatov v Ljubljani. Istega leta je Balant postal škof v Gorici in ob ponovnem povzdigu škofije v nadškofijo (1830) goriški nadškof in metropolit ilirski.

Vir: Znamenite osebnosti (avtor Jure Sinobad – Radovljiški zbornik 2000)

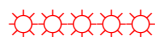


Jožef Balant – goriški nadškof, 1763-1834
Vir: Radovljiški zbornik 2000
Vir: slovenski biografski leksikon (na spletu)

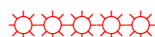


Božič Janez (Nova vas, 15. 10. 1829 – Korte na Koroškem, 28. 5. 1884). Duhovnik, pisatelj in novinar. V Božičevi hiši (Nova vas št. 8) se je Jožefu Božiču in Heleni, roj. Krištoflič rodil sin Janez Božič. Kot eden najboljših učencev je končal gimnazijo in bogoslovje v Ljubljani. Poleg duhovniškega poklica se je ukvarjal s pisateljevanjem in novinarstvom. Na pobudo škofa Janeza Zlatousta Pogačarja je začel že kot gimnazijec sodelovati pri *Slovenskem cerkvenem časopisu* (poznejša *Zgodnja Danica*) in v *Vedežu*, v Celovcu pa se je izkazal kot odličen urednik Einspielerjevega *Slovenca* (1865-67). Božič je pomemben tudi kot prevajalec. Dve leti po izidu angleškega izvornika je poslovenil povest *Stric Tomaž ali življenje zamorcev v Ameriki od Henriete Stowe*, kar štejemo za prvi slovenski prevod ameriškega realističnega romana. Poslovenil je tudi Platonovega *Kritona* in *Apologijo*. Umrli je 28. 5. 1884 kot upokojeni kaplan in oskrbnik beneficija v Kortah na Koroškem.

Vir: Leški zbornik (avtor Jure Sinobad)



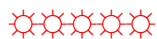
Brejc Matej (Zgornji Otok, 1874 – južno bojišče, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na južnem bojišču. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



Brinšek Anton (Spodnji Otok, 10. 6. 1916 – Draga, 14. 11. 1944). Borec NOB. Rojen Andreju in Tereziji Perovšek v Spodnjem Otoku, kjer je tudi živel – Cvekov, samski, mizar, sodelavec gibanja OF. 13. 4. 1943 aretiran in zaprt v Begunjah in izpuščen oktobra 1943. 19. 3. 1944 odšel v Planinčev 3. bataljon Gorenjskega

odreda, nato v štabno zaščitno četo Kokrškega odreda. 14. 11. 1944 padel v Dragi pri žagi. Pokopan v skupnem grobu borcev na pokopališču v Mošnjah.

Vir: Radovljški zbornik 1990



Brinšek Valentin (Spodnji Otok, 11. 2. 1918). Rojen Andreju in Tereziji Perovšek v Spodnjem Otoku, kjer je tudi živel – Cvekov, samski, priložnostni delavec, sodelavec gibanja OF. 8. 5. 1943 odšel v partizane. S partizansko patrolo v Lešah naleteli na nemško policijsko zasedo. Bil je ujet in odveden v zapore v Begunjah (z. š. 1201). Kot talec ustreljen 21. 7. 1943 v Gorenji vasi v Poljanski dolini. Pokopan je v XV. skupnem grobu na graščinskem vrtu v Begunjah.

Vir: Radovljški zbornik 1990

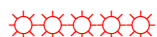


Čarman Franc (Sv. Ana nad Tržičem, 2. 7. 1819 – Zgornji Otok, 10. 10. 1895). Župnik. Postal je vojaški kurat in se je odlikoval po svojem junaštvu, zlasti v bitki pri Custozi. Po vrnitvi domov je bil nekaj časa grajski kaplan v graščini Faal, od koder je leta 1868 prišel v Mošnje. Leta 1871 je odšel za hišnega duhovnika h grofu Brandisu v Slivnico pri Mariboru. Vendar ga je premagalo domotožje in se je vrnil nazaj na Gorenjsko. Naselil se je v Zgornjem Otoku pri Mošnjah. Posebno rad je imel otroke in jih učil lepega vedenja. Umril je na Zgornjem Otoku 10. Okrobra 1895. Pokopan je v Tržiču.

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



Čežar Anton (Gorica – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / **Vir: Spomenik padlim v Mošnjah**



Dagarin Franc (Gorica – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / **Vir: Spomenik padlim v Mošnjah**



Dalla Valle Turič Miha (Jesenice, 2. 1. 1949). Slikar. Osnovno šolo je obiskoval v Radovljici, v Kranju dva razreda gimnazije. Po končani Srednji šoli za oblikovanje 1971 je v letih 1972-76 študiral na Akademiji lepih umetnosti Brera v Milanu (Accademia di Bella Arte). Vsa leta študija v Milanu se je še izpopolnjeval v grafični tehniki – jedknicah in aquantini v grafični delavnici Sciardeli. Leta 1977 se je včlanil v DSLU (Sruštvo slovenskih likovnih umetnikov). Leta 1978 in 1979 se je dodatno usposabljal na slikarski specialki na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri prof. Kiar Mešku in pri prof. Štefanu Planincu. Leta 1980 je vložil prošnjo na Zavod SRS za mednarodno, znanstveno, tehnično in prosvetno-kulturno sodelovanje za podiplomski študij slikarstva v Mehiki. Prošnji so ugodili in dobil je štipendijo pri mehiški vladi za enoletni študij slikarstva na Akademiji za likovno umetnost Esmeralda v Ciudad de Mexico, ki so mu jo podaljšali še za dve leti (do 1983). Za

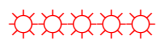
študij v Mehiki se je odločil zato, da bi bolje spoznal likovne stvaritve starih predšpanskih kultur mehiških Indijancev. Leta 1983 je prevzel delo profesorja na Akademiji za likovno umetnost v Puebli. Zadnja leta se poleg poučevanja in slikarstva intenzivno ukvarja z organizacijo kulturne izmenjave med UDLA (Universidad de las Americas v Choluli, zvezna država Puebla) in likovnim oddelkom Pedagoške fakultete v Ljubljani, kar je potekalo pod naslovom *Segmenti slovenske likovne umetnosti*. Živi izmenova v Mehiki in Vrbnjah.

Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)



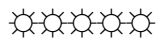
Miha Dalla Valle Turič, slikar, roj. 1949

Vir: google slike



Dobida Franc (Vrbnje, 10. 12. 1914 – Zgoša, 4. 5. 1945). Borec NOB. Rojen Francu in Frančiški Legat v Vrbnjah. Živel na Zgoši, p. d. Kraljič, poročen, mizar, delavec železarne KID na Jesenicah. Ustreljen 4. 5. 1945 na Zgoši v obrambnem boju Kokrškega odreda proti umikajoči se vojski iz transportov v Lescah. Pokopan v družinskem grobu na Pokopališču v Begunjah.

Vir: Radovljiški zbornik 1990

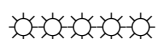


Dolenc Anton, dr. vet. med. (roj. Gorica, 10. 12. 1933). Veterinar in živinorejec. Rojen na kmetiji Pri Jakovcu na Gorici št. 4. Osnovno šolo je obiskoval v Mošnjah in v Radovljici, kjer je takratno Nižjo gimnazijo zaključil leta 1948. Nato se je vpisal v Srednjo veterinarsko šolo, ki jo je zaključil leta 1952. Po končani srednji šoli se je zaposlil v laboratoriju Mlekarne Bled, leta 1954 se je vpisal na Veterinarsko fakulteto univerze v Zagrebu, kjer je leta 1959 diplomiral. [Nadaljuj tipkanje!](#)

Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)

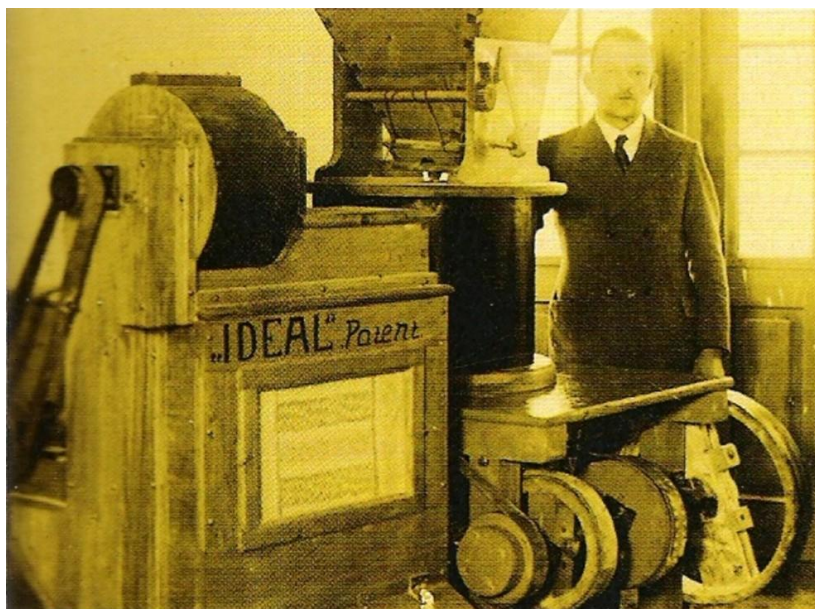


Anton Dolenc – dr. veterine, roj. 1933
Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)

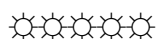


Garbajs Ivan (Zgornji Otok). Mlinar. Ivan Garbajs je med dvema svetovnima vojnama na Zgornjem Otoku mlel žito z mlinom »Ideal patent«.

Vir: Obrt in podjetništvo skozi čas



Ivan Garbajs – mlinar
Vir: Obrt in podjetništvo skozi čas



Globočnik Jakob (Zgornji Otok, 1863 – Zgornji Otok, ok. 20. 11. 1943). Svetovalec kmetov. V Oberotoku pri Radmannsdorfu, občina Bresiach, je v preteklem tednu umrl 80 letni kmetovalec Jakob Globotschnik po domače Piber, ki je bil širom Gorenjske znan kot svetovalec kmetov.

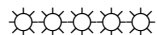
Vir: Karawanken Bote, 24. 11. 1943



Grilj Rudolf (Gorica, 1884 – Galicija, 1915). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / Vir: Mirno spite vojaki ...



Janc Ivan (Vrbnje – južno bojišče, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / Vir: Mirno spite vojaki ...



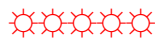
Jurgele Andrej (Spodnji Otok, ? - Spodnji Otok, 22. 1. 1901). Posestnik, župan. Andrej Jurgele je bil rojen na Spodnjem Otoku št. 22 (p. d. Broščar).

Pogreb rajnega g. Andreja Jurgele v Mošnjah je bil res sijajen. Vsak navzočih jo rad verjel starim, ki so rekli, da Mošnje enakega pogreba še niso videle. Pred rakvijo sta stopala dva polnoštevilna odbora, in sicer okrajni cestni odbor, kateremu je Jurgele sedem let načeloval, in domači občinski odbor, kojemu je bil rajnik 23 let glava. Pred odboroma sta se uvrstili gasilni društvi iz Mošenj in Leš pod vodstvom gospodov načelnikov Kocijančiča in Slapšaka. Mošenjskemu gasilnemu društvu je bil zamrl gospod župan ustanovnik in podpornik. Pred gasilci so v dolgi vrsti za krasno zastavo stopale štiri domače Marijine družbe, ki so svojemu vnetemu in vzglednemu soudu izkazale zadnjo čast. Saj je bilo družbenikom znano, s kolikim veseljem jo sprejel rajnik iz roko Presvetlega dne 19. marca 1900 družbeno svetinjo, ki ga je krasila na mrliškem odru in ga je spremljala v grob. Pred Marijino zastavo je šla šolska mladina, za ka tero je bil gospod Jurgele ne samo navaden član krajnemu šolskemu svetu, marveč skrben prijatelj, ki ni zgrešil nobenega šolskega praznika. Za rakvijo je šla še dolga vrsta ljudstva. Izmed pogrebcev imenujemo gosp. državnega poslanca Pogačnika, g. dekana Novaka, g. okrajnega komisarja Žitnika, 12 županov iz okolice, župnika ljubenskega gospoda Terana, domačina p. Avrelija Knafelj, veliko radovljiških meščanov, ki so izkazali zadnjemu zvestobo do groba, želeč mu večnega plačila.

Vir: Slovenec, 24. 01. 1901



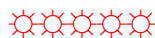
Osmrtnica Andrej Jurgele, 1901
Vir: Slovenec, 24. 01. 1901



Jurgele Ivan (Spodnji Otok, 1878 – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – neznano kje in kdaj. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



Klander Ivan (Spodnji Otok, 1880 – severno bojišče, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na severnem bojišču. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



Klemenc Valentin (Spodnji Otok, 11. 2. 1898). Rojen Jožefu in Mariji Trpinc na Spodnjem Otoku. Živel je v Mošnjah, poročen, delavec Železarne KID na Jesenicah, sodelavec gibanja OF. 17. 7. 1942 aretiran in zaprt v Begunjah (z. š. 3196). 27. 7. 1942 ustreljen kot talec na Hrušici. Pokopan v I. skupnem grobu na grobišču talcev na graščinskem vrtu v Begunjah.
Vir: Radovljiški zbornik 1990



Korošec Viktor (Spodnji Otok, 1. 1. 1920 – Draga, 4. 12. 1944). Borec NOB. Rojen Antonu in Mariji, roj. Rot na Spodnjem Otoku. Živel v Hlebcah, samski, mesarski pomočnik, delavec železarne KID na Jesenicah. Leta 1943 mobiliziran v nemško vojsko. Spomladi 1944 prišel na dopust in odšel v Planinčev (3.) bataljon

Gorenjskega odreda, nato za intendanta v širši štab Kokrškega odreda. Padel 4. 12. 1944 v Dragi. Pokopan v skupnem grobu na grobišču talcev v Dragi.

Vir: Leški zbornik (avtor Alojz Kos)



Koselj Lovrenc (Spodnji Otok, 1887 – južno bojišče, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na južnem bojišču. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**

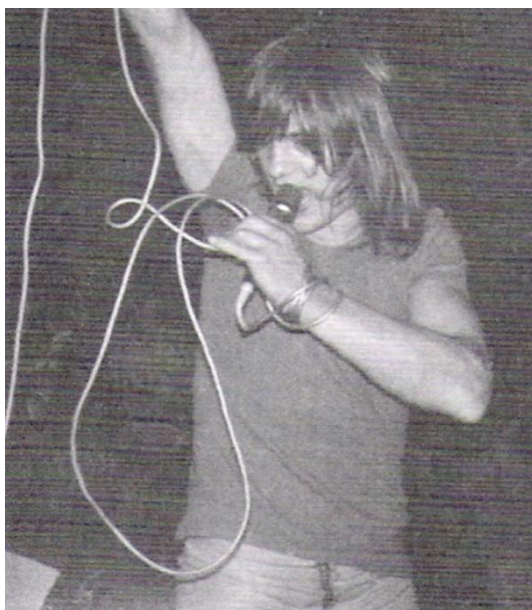


Kozic Ljubo (Lendava, 17. 11. 1950). Rock glasbenik, slikar. Osnovno šolo je obiskoval v Lendavi, Murski Soboti in Kranju. Osnove glasbe je dobil v nižjih glasbenih šolah v Murski Soboti in Kranju. Šolanje je nadaljeval na obrtni šoli, vmes pa je nastopal pri raznih glasbenih skupinah: Quick, Amperi, Ilioni ... Novinarji so mu naredili ime »Kranjski Tom Jones«. Ob delu se je posvetil učenju klavirja in petja, kmalu pa se je posvetil samo glasbi in deloval v skupinah: Up (prej Freising), Firma, Pips, Ghetto Express in Naša Stvar. Leta 1973 se je zaposlil v LTH Škofja Loka in odkril svojo slikarsko nadarjenost. Prve začetke slikanja je oplemenitil z obiskovanjem slikarskih tečajev in prebiranjem strokovne literature. Začel je prirejati samostojne in skupinske razstave in pričel dobivati priznanja.

Področje njegovega likovnega izražanja je zelo široko, tako po formalni plati kot po vsebinski. Njegove slike so na izbočenih plastičnih ploščah; svetloba in senca izgubljata svoje ustaljene forme in ustvarjata različna razpoloženja. Ponekod so preoblikovane preobrazbe tako močne, da bi lahko govorili o značilnostih surrealističnega slikarskega upodabljanja. V enaki meri kot realističnega ali nadrealističnega se v slikarstvu javljajo elementi opartističnega slikarstva. Gradivo, ki ga uporablja je plastika, kovina, steklo, les in še kaj; tehnika je zdaj slikarska, zdaj kiparska ali mešana.

Leta 1995 se je iz Kranja preselil v novozgrajeno hišo v Vrbnjah, kjer se je še bolj poglobil v slikarstvo in njegova dela postajajo vedno bolj izpopolnjena in bogatejša. Ljubo je začel iskati tudi korenine nove sredine in nastala so dela slik starega dela mesta Radovljica skozi oči A. T. Linhartarja, leta 2011 pa je začel risati portrete znamenitih občanov občine Radovljica. Do prve razstave portretov jih je narisal preko petdeset, preko trideset pa tudi razstavil v stavbi Občine Radovljica.

Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)



Ljubo Kozic – rock glasbenik, 1973
Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)



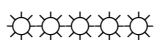
Ljubo Kozic – slikar, 2010
Vir: žurnal24ur.si



Kramli Miha, pater (Gorica/Jesenice, roj. 21. 4. 1966). Frančiškan, župnik. Rodil se je 21. aprila 1966 na Jesenicah. Doma je iz Gorice – Jakovčev. Po končani osnovni šoli je obiskoval srednjo gostinsko šolo v Radovljici in študiral bogoslovje v Ljubljani. V frančiškanski red je vstopil 28. septembra 1986, naredil prve zaobljube 27. septembra 1987 na Kostanjevici pri Gorici in 6. oktobra 1990 na Brezjah slovesne zaobljube. V mašnika je bil posvečen 29. junija 1993 v Ljubljani in pel novo mašo 22.

julija 1993 v Mošnjah. Po novi maši je bil tri leta kaplan v župniji Nova Gorica-Kapela (1993-1996). V tem času je v delu samostana na Kostanjevici pri Gorici zaživela skupnost Srečanje, namenjena fantom, ki so odvisni od mamil. Sam se je že kot bogoslovec in kasneje tudi duhovnik posebej posvetil temu vprašanju in ob delu doštudiral psihoterapijo. Od avgusta 1996 do decembra 1999 je bil župnik župnij Marezige in Truške. Vrnil se je v redovno družino, vendar jo je kmalu zapustil. Živi v Vipavi.

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



Kristan Vinko (Podvin - Zgornji Otok). Kovač, samograditelj. Medtem ko so med vojnama v razvitejših okoljih sistematično spodbujali tehnično ustvarjalnost in še posebej v letalstvu podpirali nadarjene posameznike, so le-ti drugod veljali za čudake in bili izpostavljeni posmehu. To se je dogajalo tudi kovaču Vinku Kristanu iz Podvina, ki je med prvo svetovno vojno delal v letalski industriji, po vrnitvi na Gorenjsko pa se ni hotel odpovedati letalskemu delu in se je tako sredi dvajsetih let lotil izdelovanja naprave, ki nikjer na svetu še ni uspešno letala – helikopterja. Na navpični osi ga je opremil z vijakom s premerom 7 m, na vodoravni pa z manjšim. Vrtilni moment dviznega vijaka je skušal nevtralizirati s posebno napravo na vrhu njegove osi. Ker ni imel denarja za motor in tudi ne strokovne literature, iz katere bi se poučil o potrebni moči za navpični vijačni dvig, je poskušal kar z mišičnim pogonom. Seveda ni mogel uspeti; da bi se izognil posmehu, je razglašal, da se mu je med enim od mnogih poskusov le posrečilo dvigniti za meter od tal.

Vir: Z vozili skozi čas (avtor Sandi Sitar)



Kristanov Helikopter na Zgornjem otoku, 1925-26

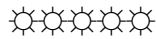
Vir: arhiv družine Brinšek



Mlakar Franc-Ivan (Spodnji Otok, 1892 – ob Piavi, 1918). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – padel v boju ob reki Piavi v Italiji. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



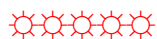
Pantar Franc (Spodnji Otok – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – neznano kje in kdaj. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



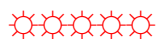
Papler Anton (Vrbnje, 16. 5. 1888 – Vrbnje, 30. 5. 1924). Kmet, čebelar. Bil je kmet, čebelar in trgovski pomočnik. Leta 1919 je bil imenovan za porotnika pri vrhovnem sodišču Dravske banovine v Ljubljani.
Vir: Srenja Vrbnje (avtor Tine Rezar, 1999)



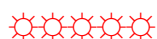
Papler Antonija (Mošnje, 26. 4. 1888 – Vrbnje, 4. 5. 1945). Žrtev vojne. Rojena Alojzu in Ani Brejc v Mošnjah, živela v Vrbnjah, poročena, gospodinja, članica gibanja OF. 4. 5. 1945 jo je na domačem dvorišču ubila bomba iz zavezniškega letala. Pokopana v družinskem grobu na pokopališču v Mošnjah.
Vir: Radovljiški zbornik 1990



Perc Maks (Sevnica, 9. 7. 1919 – Primorska, 1944). Borec NOB. Rojen Alojzu in Ani Špec v Sevnici, živel na Zgornjem Otoku, samski, pekarski pomočnik, kmetijski delavec. Leta 1943 mobiliziran v nemško vojsko, prišel na dopust na Koroško in pobegnil domov. Maja 1944 odšel v partizane, v Planinčev (3.) bataljon Gorenjskega odreda. Dodeljen brigadam na Dolenjsko, kjer je pogrešan.
Vir: Radovljiški zbornik 1990



Peternel Jakob (Slatna, 24. 7. 1904 – Sv. Lucija, 20. 1. 1944). Borec NOB. Rojen Janezu in Mariji Marko v Slatni, živel v Novi vasi, poročen, tovarniški delavec. 19. 3. 1944 odšel v Planinčev (3.) bataljon Gorenjskega odreda. Dodeljen Prešernovi brigadi, nato Kokrškememu odredu. Padel 20. 1. 1944 pri Sv. Luciji pod Dobrčo. Pokopan v družinskem grobu na pokopališču v Begunjah.
Vir: Radovljiški zbornik 1990



Petrač Valentin – Peter (Kropa, 19. 12. 1925 – Žirovnica, 25. 4. 1944). Borec NOB. Rojen Lenartu in Katarini, roj. Zupan v Kropi. Živel v Lescah, samski, ključavničarski vajenec v železarni KID na Jesenicah. Od maja 1943 član vaše skupine SKOJ-a, od marca 1944 član vaškega tajništva ZSM in član KP Lesce. Zadnje dni marca 1944 odšel v Planinčev (3.) bataljon Gorenjskega odreda. Ranjen 24. 4. 1944 pri smokuškem mostu v Žirovnici. Ubit 25. 4. 1944 v odkritem zavetišču

ranjencev pod Vorglčom pod Stolom. Pokopan v skupnem grobu na grobišču talcev v Dragi.

Vir: Leški zbornik (avtor Alojz Kos)



Pintar Alojzij (Studeno, 12. 5. 1910 – Draga, 27. 1. 1945). Borec NOB. Rojen Jožu in Marjeti, roj. Jelenc na Studenem v Selški dolini. Živel v Zapužah, poročen, šofer tovornjaka, sodelavec gibanja OF. 21. 3. 1944 odšel v Planinčev (3.) bataljon Gorenjskega odreda, dodeljen relejski kurirski postaji G-14 v Dragi. Padel 27. 1. 1945 na cesti v Drago pri Vazarjevi hiši. Pokopan v skupnem grobu v Dragi.

Vir: Leški zbornik (avtor Alojz Kos)



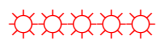
Podržaj Marjan. (Nova vas / Jesenice, 21. 02. 1959 / Jesenice). Lokostrelstvo, teks.-kem. tehnik: Nastopil na 25. sv. in ev. prvenstvih (2. mesto na SP '2000 v Cortini in 3. mesto na SP '98 v Ober Gurglu v golem loku, trikrat 9. mesto na SP v olimpijskem slogu ...). Skupaj več kot 100 nastopov za drž. reprezentanco. 50 naslovov drž. prvaka v mlad. in članski konkurenci. L. 2001 (Benetke) svetovni dvoranski rekorder v golem loku (25 m + 18 m) z rezultatom 1098 od 1200 krogov. Od l. 80 tudi trener, l. '96 postal član med. trenerske org. pod okriljem EMAU (ev. in mediteranska lok. zveza). Avtor knjige "Lokostrelstvo", izdane l. '98.

Vir: DAR – sport



Podržaj Marko (Nova vas / Jesenice, 15. 04. 1963). Lokostrelstvo, inšpektor igralnic: Večkratni članski drž. prvak v olimpijskem loku. Zmagovalec alpskega pokala v letih 1994-96. Član drž. reprezentance (dvakrat 10. mesto na SP; Radstadt '86 in Bolzano '88, 16. mesto v Gozd Martuljku '96 ...).

Vir: DAR – sport

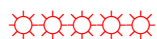


Prešeren Ivan (Gorica – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / **Vir: Spomenik padlim v Mošnjah**



Primožič France (Gorica, 14. 8. 1931 – um. ???). Elektrotehnik. Organizator letalskega življenja v prvih povojnih letih, športni padalec v letih 1964-1991, direktor ALC Lesce. Dobitnik Bloudkove zlate značke leta 1990. Leta 1998 je bila izdana njegova knjiga »50 let padalstva na Gorenjskem, 1947-1997. Zbiratelj gradiva o zgodovini letalstva.

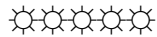
Vir: DAR – sport 2000 (neizdano)



Pristavec Ivan (Spodnji Otok, 1893 – neznano, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – neznano kje in kdaj. / Vir: Mirno spite vojaki ...



Resman Franc (Zgornji Otok, 1894 – Galicija, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – v Galiciji. / Vir: Mirno spite vojaki ...

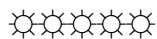


Resman Franc (Gorica, 15. 8. 1893 – Radovljica, 7. 12. 1969). Trgovec, ravnatelj hranilnice, župan. Osnovno šolo je obiskoval v Mošnjah, osrednjo trgovsko šolo pa v Ljubljani. Ravnatelj Mestne hranilnice je bil že od 1927. leta naprej vse do 2. svetovne vojne in še nekaj let po vojni. Kot ravnatelj Mestne hranilnice se omenja že 1. junija 1927, ko je kot glavni govornik nastopil na proslavi 10-letnice majniške deklaracije v avli radovljiške graščine. Kako ugleden meščan je bil Franc Resman, nam pove podatek, da je bil tudi na akademiji združenih organizacij ob proslavi 10-letnice ustanovitve držav SHS (Srbov, Hrvatov in Slovencev) 1. decembra 1928 izbran za slavnostnega govornika. Leta 1933 je bil predsednik Tujsko prometnega društva v Radovljici. Predsednik društva je bil še od leta 1937 do 2. svetovne vojne. Leta 1933 je bil tudi predsednik Prosvetnega društva in predsednik Čebelarskega društva v Radovljici. Od leta 1938 do 2. svetovne vojne je bil tudi župan občine Radovljica. Med 2. svetovno vojno je bil izseljen v Srbijo, od koder pa se je predčasno vrnil in do konca vojne živel v Ljubljani, po koncu vojne se je vrnil v Radovljico in zopet postal ravnatelj Mestne hranilnice in kasneje tudi Komunalne banke Kranjske podružnice v Radovljici do leta 1950., ko je bančne posle v Radovljici prevzela Narodna banka Beograd. Po upokojitvi leta 1950. leta je opravljal knjigovodske posle manjših podjetij (Lekarna Radovljica in Bled) in tudi podjetnim sorodnikom. Dne 7. februarja 1957 se je v Radovljici sestala posebna komisija, ki je bila osnovana pri Čebelarskem odboru glavne Zadružne zveze. Zbrali so se predstavniki čebelarskih organizacij Kmetijskega inštituta iz Ljubljane, radovljiškega Pokrajinskega muzeja, Etnografskega in Tehničnega muzeja iz Ljubljane. Na tem sestanku so izbrali Franca Resmana, da v bližnji okolici zbere čim več predmetov za predvideno postavitve čebelarskega muzeja v Radovljici. Ob otvoritvi čebelarskega muzeja v Radovljici dne 5. oktobra 1962 je bilo Francu Resmanu izrečeno mnogo zahvalnih besed. Po ustanovitvi muzeja je postal njegov dolgoletni sodelavec.

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



Franc Resman – trgovec, 1893-1969
Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)



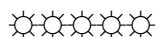
Resman Ivan (Gorica, 08. 05. 1862 / Gorica, 24. 07. 1938). Podobar. Rojen je bil 8. maja 1862 pri Kovaču na Gorici, umrl 24. julija 1938 pri Rezneku na Gorici. Izraz podobar se uporablja za obrtnike, ki so v 19. In 20. stoletju za lokalne potrebe opravljali vse vrste umetniško-obrtniških del.

Po končani osnovni šoli v Mošnjah je želel študirati kiparstvo ali slikarstvo. Ker pa ni bilo denarja, se je šel k Vurniku učiti za podobarja. Toda želja staršev je bila, da bo gospodar pri Rezneku na Gorici.

Vir: Vrbnje in Gorica (avtor Tine Rezar, 2002)



Ivan Resman



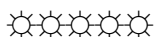
Resman Nepomuk Ivan (Zgornji Otok, 23. 4. 1848 – Ljubljana, 5. 1. 1905). Pisatelj. Med leti 1861-68 je obiskoval gimnazijo v Ljubljani. Bil je odličen dijak. Potem je vstopil v Alojzijevišče, kjer je ostal šest let. Medtem je oče prodal svoje posestvo in se odpravil v Ameriko. Bil je narodno usmerjen. V letih 1867-68 je napisal tajna pravila za prvo skrivno literarno društvo na ljubljanski gimnaziji. Ker se je z nekaterimi dijaki udeležil protestnega shoda in demonstracije pred stanovanjem takratnega deželnega predsednika ob volitvah v deželni zbor, je bil leta 1867 nekaj časa zaprt. Na sodni obravnavi se je uspešno zagovarjal sam in bil izpuščen. Sedmega razreda ni opravil. Bil je dejaven v Čitalnici v Ljubljani. Zanj je 28. februarja 1869 sestavil prolog za dijaško proslavo Vodnika in Prešerna, ki ga je tudi sam prebral, potem pa ga je objavil še isto leto v Novicah. Bil je tudi član Dramatičnega društva. Po odsluženi vojski ni imel denarja, da bi šolanje nadaljeval. Šel je med železničarje, kjer je postal uradnik. Ker svojega narodnjaštva ni skrival, je bil večkrat premeščen in preganjan. Služboval je po številnih krajih na Tirolskem, Hrvaškem, v Italiji, na Slovenskem pa v Pivki, Zagorju, na Rakeku, v Divači, Borovnici, Velenju in nazadnje v Zalogu pri Ljubljani. Članke z domoljubno vsebino, je navadno pod psevdonimom Doran, objavljali v Slovincu, Novicah, Edinosti, Slovenskem narodu in Domovini. Pisal je tudi potopise, ki jih je večinoma objavljali v Slovenskem narodu. Pesmi je v glavnem objavljali v dunajskem Zvonu in Ljubljanskem zvonu, nekaj jih je izšlo tudi v Slovanu in Koledarju šolske družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Kasneje je pesmi zbral in jih izdal samostojno. Več njegovih pesmi je bilo uglasbenih. Za oder je pod psevdonimom Ivan Ameriški sodeloval pri prevodu igre Srce je odkrila, ki je izšla v zbirki Slovenska Talija. Bil je pobudnik Jurčič-Tomšičeve ustanove pri Slovenski Matici in Jurčičeve slovesnosti v Dolnjem Logatcu leta 1884, na kateri je bil tudi glavni govornik. Podpiral je narodne ustanove in dijake. Dela: Posiljen turist, Slovenski narod 1871. Iz vojaškega tabora, Slovenski narod 1875. Iz dnevnika na Dolenjskem, Slovenski narod 1895. Tam po svetu Slovenski narod 1903. Shod literatov in umetnikov, v Slovenski narod 1897. Moja deca, 1901 (pesmi). Srce je odkrila, 1876 (igra, soavtor pri prevodu). **Vir: gorenjci.si**



Ivan Nepomuk Resman - pisatelj, 1848-1905

Vir: gorenjci.si

Vir: wikipedia.org



Resman Vinko (Gorica, 16. 6. 1869 – Radovljica, 30. 12. 1935). Usnjar, trgovec, župan. Rojen na Gorici pri Radovljici. Do leta 1918 je bil usnjar pri Ledrarju v Podmestu v Radovljici. Tega leta je opustil posle v usnjarni in se preselil v novo hišo poleg sodišča v Radovljici in postal uspešen trgovec z lesom. No Bohinjski Beli je imel žago za razrez lesa, ki je bila zgrajena 1906. leta. Za pogon dveh polnojamernikov in pet cirkularjev je žaga imela lokomobil. Letno je predelala približno deset tisoč kubičnih metrov lesa, od tega približno dva tisoč kubičnih metrov za izvoz. Zaposlenih je bilo približno 50 delavcev. Kot lesni trgovec ni posloval samostojno, ampak v trgovski družbi Hudovernik&Co., v kateri so bili še Florjan Janc, Valentin Mulej in Vinko Hudovernik. Družba je leta 1924. leta plačala 784.063 kron za nakup novih zvonov cerkve sv. Petra v Radovljici. Vinko Resman je na dražbi zakupil lov v občini Radovljica za čas od 17. junija 1918 do 30. junija 1923. Bil je tudi župan občine Radovljica od leta 1922 do 1934. V tem času je veliko pomagal Cerkvi. Za obnovo pokopališke kapelice je leta 1923 plačal osem tisoč kron in nato leta 1930 poravnal račun osemdeset tisoč kron za sedanji stranski oltar v cerkvi sv. Petra v Radovljici, ki je bil napravljen po Vurnikovih načrtih. Bil je predsednik Mestne hranilnice v Radovljici in zato mu pripisujejo velike zasluge za zgraditev kopališča in Mestnega doma v Radovljici (hotel Grajski dvor). 23. julija 1931 si je pri padcu z voza težko in neozdravljivo poškodoval hrbtenico.

Kot vsak človek je tudi on imel svoj krog prijateljev in svoj krog ljudi, ki ga niso marali. Tisti, ki ga niso marali, so ga posmehljivo imenovali Radovljiški bog, ker je v Radovljici županoval več mandatov, bil predsednik Mestne hranilnice in uspešen trgovec z lesom. Imenovali so ga tudi Faraon, zaradi trikotne oblike družinskega nagrobnika na pokopališču.

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



Vinko Resman

Vir: DAR (povečava razglednice ob 50. letnici GD Radovljica)



Rihtaršič Salustija, sestra (Zgornji Otok, 6. 1. 1909 – Mirenski Grad, 21. 12. 1990). Usmiljenka. Rojena 6. januarja 1909 na Zgornjem Otoku, umrla 21. decembra 1990 na Mirenskem Gradu.

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



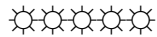
Rozman Valentin, pater (Zgornji Otok, 21. 1. 1899 – Sao Paolo, 28. 4. 1986). Jezuit, apostolski misijonar, filozof. Rodil se je 21. januarja 1899 na Zgornjem Otoku, tedaj št. 1. Kot mlad fant je šel v jezuitsko semenišče v Torino z željo, da bi postal misijonar v Indiji. Prva svetovna vojna mu je preprečila, da bi se vrnil v domovino ali da bi odšel v Indijo. Zatekel se je v Rim in bil sprejet v noviciat v Castel Gandolfu 30. julija 1917. Takrat se je odločil za misijon v Braziliji, kamor je pripotoval v začetku leta 1919. V Sao Paulu je naredil prve zaobljube in postal profesor latinščine in grščine v jezuitskem malem semenišču in potem v Kolegiju sv. Alojzija. Bogoslovje in filozofijo je študiral na papeški univerzi Gregoriana v Rimu in bil posvečen v duhovnika 26. junija 1931, prav tako v Rimu. V Belgiji je opravil še tretjo probacijo, nato se je vrnil v Brazilijo, kjer je bil profesor retorike in filozofije, magister novincev, predstojnik redovnih skupnosti, glavni njegov apostolat pa je bil Apostolat molitve, kjer je bil vesten in nadvse predan. Od leta 1953 do 1980 pa je bil organizator in voditelj Apostolata molitve v škofiji Sao Paolo. Umril je v Sao Paulu 28. aprila 1986, zadet od srčne kapi. Svojih otroških let, domačega kraja in ljudi se je rad spominjal. Domovino je obiskal samo dvakrat, prvič po končanem študiju v Rimu 1931, ko je bil novomašnik in drugič leta 1960.

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



Mandelc Frančišek (Nova vas, 21. 1. 1917 – pogrešan, dec. 1944). Borec NOB. Rojen Francu in Antoniji Vogelnic v Novi vasi. Živel na Zgoši – pri Pikcu, samski, suknarski pomočnik, delavec v Železarni KID na Jesenicah. Jeseni 1942 mobiliziran v nemško vojsko. 24. 12. 1943 je na vzhodni fronti pobegnil k Rdeči armadi, dodeljen 1. prostovoljni jugoslovanski brigadi. Ranjen decembra 1944 pri Kragujevcu v Srbiji in pogrešan.

Vir: Radovljiški zbornik 1990

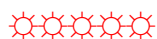


Murnik Ivan (Spodnji Otok, 3. 1. 1839 – Ljubljana, 18. 1. 1913). Publicist, narodnjak, politik. Na Spodnjem Otoku rojeni Radovljičan je doštudiral pravo in se zaposlil v odvetniški pisarni dr. Lovra Tomana v Radovljici. Ko se je Toman preselil v Ljubljano, je z njim odšel tudi Ivan Murnik, ki se je živahno udeleževal slovenskega političnega življenja, v katerem ja kmalu postal pomembna osebnost. V letih 1867-70 je bil odgovorni urednik Bleiweisovih Novic. Kot poslanec je v državnem zboru zastopal kranjska mesta in trge ter trgovsko in obrtniško zbornico, v deželnem zboru pa mesta in trge Tržič, Radovljico in Kamnik. Bil je član državnega železniškega sveta, član konzorcija za dolenjsko železnico, član in predsednik (1889-99) Kranjske kmetijske družbe in skoraj vseh narodnih društev. Deloval je kot odbornik in starosta ljubljanskega Sokola, bil predsednik Dramatičnega društva, soustanovitelj Družbe sv. Cirila in Metoda in ustanovitelj Slovenskega trgovskega pevskega društva, pozneje pa Slovenskega trgovskega društva Merkur. Ivan Murnik je sodeloval tudi pri humanitarni dejavnosti, bil je tajnik, podpredsednik in predsednik Rdečega križa. Finančno je pomagal tudi nekaterim slovenskim umetnikom na Dunaju; izpričana je pomoč Ivanu Cankarju.

Vir: Znamenite osebnosti (avtor Jure Sinobad – Radovljiški zbornik 2000)



Ivan Murnik – narodnjak, 1839-1913
Vir: dLib (zbirka znanih slovencev NUK)

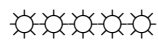


Šebat Anton (Gorica – neznan, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – na Koroškem. / Vir: Spomenik padlim v Mošnjah



Šebat France (Gorica, 3. 3. 1915 – Lom nad Tržičem, 19. 4. 1945). Borec NOB. Rojen Antonu in Mariji Vovk na Gorici pri Radovljici, kjer je tudi živel, zidar. 27. 6. 1944 odšel v Planinčev (3.) bataljon Gorenjskega odreda, nato v 1. bataljon Kokrškega odreda. Padel 19. 4. 1945 v Lomu nad Tržičem. Pokopan v družinskem grobu na pokopališču v Mošnjah.

Vir: Radovljiški zbornik 1990



Škofic Pavel (Kranj, 21. 2. 1962). Direktor, izumitelj. Čeprav je v osnovni šoli pobral nekaj nagrad za literarne izdelke, mu je izobraževalni sistem ta nagnjenja uspešno uničil. Vedno bolj ga je zanimalo naravoslovje in logika. Še dan pred vpisom na univerzo je bil prepričan, da bo šel na medicino, vpisal pa se je na Fakulteto za strojništvo v Ljubljani. Študij je zaključil z diplomom 26. 12. 1985 v rekordnem času 4 let in 4 mesecev. Za diplomu je rešil problem računskega dimenzioniranja smuči. Takoj za tem se je zaposlil, poročil, kmalu pa že moral v vojsko. Sledila so najbolj naporna, pa tudi zanimiva leta. Z ženo sta gradila hišo, s sodelavci pa so odkrivali temeljne zakonitosti smučanja. Leta 1989 sta s kolegom fizikom predstavila takoimenovane karving smuči. Vsi so se jima smejali in projekt je bil ukinjen kot nezanimiv. Zapustila sta Elan in začela sama idejo spravljati v življenje. Odziv je bil dober in nenadoma je bil Elan zopet zelo zainteresiran za sodelovanje. V osnovi srečen konec avanture je preprečil stečaj in s tem povezane peripetije. Med tem časom je bil zaposlen v Savi kot projektant. V decembru leta 1991 je naredil strokovni izpit. Vodil je projektno skupino in sodeloval pri urejanju organizacijske strukture v sodelovanju s firmo Sinergy iz Belgije. Tudi izobraževanje v smislu vodenja projektov je bilo v Savi zelo dobro organizirano. Po petih letih mu je postalo delo monotono in potreben je bil nov izziv. Leta 1996 so v Elanu selili proizvodnjo linijo iz Brnce v Begunje. Projekt je zašel v težave. Reševanje težav je za njega vedno izziv. S pomočjo dobrih sodelavcev so situacijo dokaj hitro stabilizirali. Sledilo je ponovno obdobje dela na razvoju smuči, kjer pa so zahteve postajale vedno bolj nelogične. Umaknil se je v razvoj tekmovalnih smuči, kjer je delo najbolj logično in razburljivo. Stotinke so pač stotinke. Po enajstih letih dela v Elanu je leta 2007 zaradi ugodne prilike in nestrinjanja z vodstvom sprejel odločitev za ponovno menjavo področja dela. Ima urejeno družinsko življenje in dva otroka. Oba sta uspešna v šoli in športno aktivna. Po njegovem mnenju je ravno ukvarjanje s priljubljeno dejavnostjo tisto, kar otroku prepreči pot v kriminal in počenjanje drugih neumnosti. Največji problem pri tem so vedno pogoji za njihovo delovanje. Če nimajo primerne prostora in pogojev, je izid jasen. Zaradi tega je leta 2007 tudi prevzel mesto načelnika športno plezalnega odseka pri PD Radovljica. Rezultati dela zadnjih nekaj let so vzpodbudni. Osnovni princip njegovega delovanja je podpora ljudem, ki imajo veselje do dela. Če teh nekdo ne zaščiti, postanejo žrtve tistih, ki vidijo le lastne potrebe in svoj uspeh gradijo na račun dela drugih. Enak princip uporablja tudi na svojem sedanjem delovnem mestu direktorja javnega gospodarskega zavoda Alpski letalski center Lesce, ki ga je prevzel v marcu 2008. Seveda gre za mnogo večji sistem z množico zgodovinskih danosti in posamičnih interesov. V želji po aktivnem vključevanju ALC

Lesce v lokalno in regionalno okolje se je podal tudi na področje turizma. Leta 2010 je bil izvoljen za predsednika sveta Zavoda za turizem Radovljica. Vedno je poskušal ustvariti veliko sliko vsakega problema s katerim se je ukvarjal. Posamezni koščki sestavljanke morajo ustrezati končni celoti. Po njegovem prepričanju je le tako možno rešiti kompleksne probleme. **Vir: gorenjci.si** Literatura: Zapis Pavla Šofica, Vrbnje 22.11.2010. Znameniti Slovenci - The famous Slovenians, Ljubljana 2000, str.258-259.

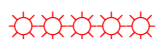


Pavel Škofic – izumitelj, roj. 1962
Vir: gorenjci.si



Tavčar Viktor – Puščavnik (Nova vas, 23. 4. 1877 – Planinca, 10. 8. 1944). Žrtev vojne. Rojen Francu in Frančiški Terpinc v Novi vasi. Živel v leseni baraki v Dragi, poročen. Policija, ki je hajkala v Dragi in Begunjščici, ga je mobilizirala. 10. 8. 1944 ustreljen na Planinci na Begunjščici. Pokopan v skupinskem grobu na grobišču talcev v Dragi.

Vir: Radovljiški zbornik 1990



Ucman Miroslav (Veliki Cerovec, 24. 3. 1924 – Draga, 28. 1. 1945). Borec NOB. Rojen Francu in Frančiški Brulc v Velikem Cerovcu. Živel na Gorici pri Radovljici, samski, čevljarski pomočnik, tovarniški delavec v Verigi v Lescah. 27. 6. 1944 odšel v Planinčev (3.) bataljon Gorenjskega odreda, dodeljen relejni kurirski postaji G-14 v Dragi. Padel 28. 1. 1945 nad Vazarjevo hišo na cesti v Drago. Pokopan v skupnem grobu na grobišču talcev v Dragi.

Vir: Radovljiški zbornik 1990



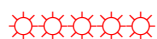
Ulčar Ivan (Gorica, 1911 – neznano, 1942-45). Borec NOB. Rojen na Gorici. Pokopan na pokopališču borcev na Bledu, grob št. 37. Drugi podatki niso znani. / **Vir: Radovljiški zbornik 1990**



Urbanija Franc (Gorica, 1896 – Galicija, 1915). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – v Galiciji, leta 1915. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



Urbanija Janez (Gorica, 1890 – Galicija, 1914). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – v Galiciji, leta 1914. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



Vester Vincencij (Spodnji Otok, 19. 7. 1919 – Zapuže, 21. 1. 1945). Borec NOB. Rojen Janezu in Ani Kocijan v Spodnjem Otoku, kjer je tudi živel – pri Knaflnu, samski, priložnostni delavec. Leta 1943 mobiliziran v nemško vojsko. Ko je prišel na dopust, je odšel v Jeseniško-bohinjski odred. Bil je v zaščitni skupini spremljevalcev člana CK KPS Ivana Novaka – Očka. V Plavškem rovtu nad Jesenicami ujet. 21. 1. 1945 ustreljen na križišču cest Lesce-Zapuže-Begunje. Pokopan je v VI. skupnem grobu na graščinskem vrtu v Begunjah.
Vir: Radovljiški zbornik 1990



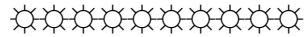
Zupan Franc (Zgornji Otok, 1884 – Ljubljana, 1914-18). Vojak prve svetovne vojne. Padel v prvi svetovni vojni – v Ljubljani. / **Vir: Mirno spite vojaki ...**



Zupan Ivan, pater (Zgornji Otok, 2. 2. 1899 - Nizza, 9. 8. 1968). Apostolski misijonar. Rodil se je 2. februarja 1899 na Zgornjem Otoku. Osemnajstleten je začel noviciat pri jezuitih v Castel Gandolfu. Po končanem noviciatu je postal član lyonske province Družba Jezusove, v Lyonu je študiral in bil posvečen v duhovnika 22. maja 1927. Z veliko vnemo je deloval med francoskimi delavci. Papež Pij XI. je leta 1932 naročil jezuitom, naj v Sofiji v Bolgariji ustanovijo deško semenišče. Predstojniki so za to nalogo izbrali p. Ivana. Za eno leto je šel v Travnik v Bosno in Hercegovino, nato pa v misijone v Bolgariji, kjer je bil hkrati profesor, predstojnik, minister, prokurator, duhovni vodja. Živel je v neprestanih dolgovi in v skrajni revščini, še bolj pereče pa je bilo, da mladi tam niso imeli nobenih organizacij ali združenj. Pater je zbral študentsko skupino, organiziral verske konference in duhovne obnove, začel izdajati časopis. Za novo deško semenišče ni bilo nobenega poslušarja in razumevanja, nobenega prijaznega sprejema ne pri civilnih oblasteh, ne cerkvenih oblasteh. Semenišče je sicer zaživelo, pa ne za dolgo. Med drugo svetovno vojno so se učenci razkropili, stavba je bila zbombandirana. Po vojni je p. Ivan spet začel iz nič. Vendar je nova bolgarska oblast semenišče zaprla 1. januarja 1949 in tudi p. Ivana so odpeljali v zapor, nato v delavno taborišče Gora Banja in 1950 je bil izgnan iz Bolgarije.

Oktobra 1950 je bil imenovan za predstojnika v Nizzi. Vodil je sekcije katoliške delavske mladine, skupine inženirjev, zgradil hiše za mlade delavce, ustanovil je list *Foyer Montjoie* za prevzgojo rudarjev, veliko je pridigal, vodil duhovne vaje in duhovne obnove. Ko je čutil, da se bliža smrt, je bil zelo miren, vdan. Umrl je v Nizzi 9. avgusta 1968 in je tam pokopan.

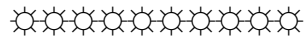
Vir: Fara Mošnje skozi 850 let



Polni naslovi virov:

Med Jelovico in Karavankami – Radovljiški zbornik 2000; Znamenite osebnosti z območja Občine Radovljica (avtor Jure Sinobad)

Vir: Fara Mošnje skozi 850 let (Pomembnejše osebnosti v mošenjski župniji); izdala Krajevna skupnost Mošnje ter Župnija Mošnje, 2004.



**Sestavil: Goran Lavrenčak – Digitalni arhiv Radovljica
Prvič objavljeno: 1. 7. 2015**

goran.lavrencak@gmail.com